

El president popular

"I ara ve un personatge d'artificiós somriure, home de confiança, per ara, d'un polític de Valladolid, i assegura que el 'presidente popular' dels valencians és ell. Que la Mare de Déu dels Desemparats ens acompanye en aquesta vall de llàgrimes."

Són coses de la campanya electoral que patim, no la legal de quinze dies, sinó la desfermada i bastant poc neta que ens irrita fa mesos. Ara ja creixen els cartells i les tanques, que costen tants diners i segurament serveixen de tan poc, pareixen eslògans de poca o molta fantasia ("Treball", proclama una gran tanca de les que paga el sr. Lizondo, i una altra, de la mateixa butxaca, diu: "Govern Valencià", i res més: se suposa que el treball i el govern el posaran ells), i apareixen les cares. De manera que fa alguns dies que els meus trajectes habituals, que són curts, estan ocupats per grans retrats d'un senyor que em mira de cara amb ulls petits, somriure molt incert, i la pell —al cartell— molt més groga del que voldria una bona salut. El gran cartell afirma que a aquest senyor li diuen Eduardo Zaplana i que vol ser, o és ja en el seu esperit, president d'algun lloc o territori. Se suposa que del valencià, ateses les circumstàncies del temps i de l'espai, encara que no les de l'idioma ni de cap signe visible. Afirmar, sobretot, que l'home de la foto ja és, o ha de ser, un president popular: "*Eduardo Zaplana, el presidente popular*". Aquest és el tema que es proposa a la reflexió dels ciutadans. Els publicitaris, ja se sap, són de grans idees, i de gran substància professional a l'hora de transmetre-les.

Jo capte, doncs, la idea que volen que captem: Zaplana-president-popular. La primera associació no té res de particular, ni demana esforços especials: *Zaplana presidente* és un desig o afirmació equivalent al de qualsevol altre candidat en campanya per qualsevol presidència: Paco Roig president, "*Aznar presidente*" (més exactament "*presidente, presidente!*"), quan acceleren molt diuen *presente!*), "*Clinton for president*", o qui siga en cada cas. La curiositat està en la segona associació: "*el presidente popular*". Curiositat, en efecte, perquè serà o seria el primer cas i moment en què hom associa la popularitat i la presidència de la Generalitat valenciana. Una cosa nova. És cert que en els cartells d'aquest individu de somriure dubtós —Lerma no somriurà en els seus, o sí, per fi?— la connotació de "popular" va en principi més unida al nom del seu partit que a una popularitat ja notòria i guanyada. En realitat, dir "*presidente popular*" és una pura gratuïtat, si és que vol dir alguna cosa més que "candidat a la presidència del Partit Popular" (traduït del castellà, tampoc no costa tant). Suppose que els altres candidats no firmaran els pròxims retrats a les

tanques com a "president socialista obrer", "president esquerrà-unit", "president unionista", o "president unitari del poble". No és probable. Això vol dir, per tant, que els publicitaris del Partit Popular ens volen vendre que el seu candidat és, realment, *popular*, del poble i pel poble, amic del poble, cèlebre i estimat entre el poble, pròxim al poble, etcètera. Del poble valencià, se suposa, "el nostre" *presidente popular*. Ell popular, no com els altres, que vés i busca què són, què han estat o que seran impopulars, aristocràtics, no eixits del poble, elitistes, distants, desconeguts. No com ell: ell és *popular*. Ell vingué de Cartagena, va ser alcalde de Benidorm pel salt mortal d'una estranya senyora, es va fer amic d'un senyor de Valladolid que era amic d'un altre senyor de Valladolid que mana moltíssim al seu partit, i per tant ja pot ser el president dels valencians *popular* sobretot. Ha fet la carrera completa. Ja li han escrit una biografia. En fi, també al senyor Lerma li'n van escriure una (i jo em pregunte, en els dos casos biografia de quina vida, per tots els sants del cel?), i ara el seu biògraf ja fa mèrits per entrar en nòmina del "*presidente popular*", coses de les vides sense vida.

Hem tingut mala sort els valencians, en matèria de popularitats presidencials i de biografies, sobretot per comparació. Felipe González sí que ha estat molts anys, qui ho negaria, un president popular, Jordi Pujol és un president popular, i Don Manuel Fraga és un president popular, ja s'entén què vull dir, i ja veuen que no discrimine. Joan Lerma, ai dolor, no ha estat mai un president popular, a pesar de ser del Cabanyal i a pesar que —segons m'han explicat ànimes malèvoles— li agraden els cuplets de Doña Concha Piquer, cosa que, si fóra certa, explicaria molts misteris. Suppose que a Joan Lerma tampoc no li preocupava (li preocupa ara?) la popularitat, sinó la presidència, *in se et per se*, com dirien els metafísics d'abans. Bé, s'ha acabat, o es pot acabar, o els mateixos amics del president cruen —això diuen— que s'ha acabat. I ara ve un personatge d'artificiós somriure, home de confiança, per ara, d'un polític de Valladolid, i assegura que el *presidente popular* dels valencians és ell. Que la Mare de Déu dels Desemparats ens acompanye en aquesta vall de llàgrimes.

Joan F. Mira